

Novi svijet

ISSN 1331-226X Godina XLVIII. br. 9, rujan 2012.

Cijena 15 kn

Mladi hoće
junaštvo
Prva na
Genfestu

Život
u zaraćenoj zemlji

Mladi su sadašnjost!

Naslovnica:
Djevojčica iz
Sirije s obitelji
je pobegla od
kuće u nadi da
će naći utočište
u izbjegličkim
logorima u
Turskoj
U Foto:
Muhammed
Muheisen

Dok zaključujemo ovaj broj Novoga svijeta većina sudionika je stigla u Budimpeštu, na deseti Genfest pod naslovom "Izgradimo mostove". Međunarodna skupina od 700 mladih već danima konkretizira doprinose tisuća svojih vršnjaka iz čitavoga svijeta koji su kroz ovu godinu intenzivno radili, živjeli i molili za ujedinjeni svijet, a izrazit će ih na pozornici Sport Arene glazbom, pokretima, svjetlima, bojama, riječima - na mnogim jezicima.

Značaj ovoga događaja prepoznale su i neke međunarodne organizacije, pa je stiglo pokroviteljstvo UNESCO-a, a u pismu se navodi kako je Genfest savršeno u skladu s njegovim ciljevima i željom da potiču mlade na aktivno djelovanje u promicanju razvoja i izgradnji kulture mira. Predsjednica Generalne konferencije UNESCO-a Katalin Bogyay s velikim je zadovoljstvom prihvatile pozdraviti nazočne na svečanosti otvaranja. Još jedno važno priznanje stiže od Europske komisije – pokroviteljstvo dopredsjednice Viviane Reding.

Ne želimo izostaviti podršku koju Genfestu daju sve generacije Pokreta fokolara i njima bliske osobe i skupine, koji su pridonijeli materijalnim doprinosom, svakodnevnim izgrađivanjem mostova među ljudima, kao i prikazivanjem poteškoća i patnji.

Velika okupljanja mladih Pokreta fokolara uvek su bila stjecište, ali i polazište ideja, projekata, inicijativa, donosila su val novoga života koji se potom širio svijetom. Poželimo da tako bude i ovoga puta i pozorno osluškujmo što će nam reći, jer mladi nisu samo budućnost, oni su i sadašnjost.

Đina Perkov

SADRŽAJ

2	KOMENTAR	14	DUHOVNOST I TEOLOGIJA
	Mladi su sadašnjost		Poziv slijediti Isusa / 2
3	RIJEČ ŽIVOTA	16	OSOBNO VIĐENJE
	Priča iz Sirije		Relativnost
5	U DUBINU	18	LIČNOSTI NAŠEGA VREMENA
	Mladi hoće junaštvo		Naši zidovi ne stižu do Boga
6	NA PUTU SVETOSTI	20	AKTUALNO
	Biskupi kod Chiare Luce		Život u zaraćenoj zemlji
8	NA CILJU	22	MLADI
	Prva na Genfestu		Kršćanin je kao pastrva
	Dogodio se obrat		
10	SUSRETI	23	U PROLAZU
	Promicatelji dijaloga		Žar za jedinstvom
11	SOPHIA		
	Vjernost izvornoj ideji		
12	DUHOVNOST JEDINSTVA		
	U školi Isusa Učitelja		

Mjesečnik Pokreta fokolara

godina XLVIII., br. 9 – rujan 2012.

Uredništvo i uprava: Novi svijet, Franje Račkoga 30, 48260 Križevci, tel.: (+385) 01 3691 290; fax: (+385) 01 3691 840;

e-mail: novisvijet@novisvijet.net, web stranica: www.novisvijet.net, Izdavač i nakladnik: Djelo Marijino - Pokret fokolara;

Glavna urednica: Đina Perkov; Uredničko vijeće: Đina Perkov, Sonja Eterović, Zdenko Horvat;

Tisk: FEROPROMS d.o.o., Zagreb. Godišnja pretplata 150 kn, za Europu: 33 EUR, za kontinent: 55 USD. Pojedinačni broj 15 kn.

Uplate putem vašeg povjerenika ili na račun (kunski i devizni) Pokreta fokolara broj 2360000-1101456527

ZAGREBAČKA BANKA D.D., 10000 Zagreb, Paromlinska 2, Croatia, SWIFT CODE: ZABAHR2X, IBAN HR 91 2360000 11014 56527

Pod poziv na broj upišite vaš evidencijski broj koji se nalazi u gornjem lijevom kutu listića s adresom. Osobe jednom preplaćene na Novi svijet dobivaju ga dok se ne odjave. Tko želi donirati bilo koji iznos za Novi svijet i tako pomoći onima koji nemaju mogućnost platiti preplatu, pod poziv na broj treba upisati 5500. Novi preplatnici koji još ne znaju svoj evidencijski broj upisuju pod poziv na broj 5000, a kopiju uplatnice moraju obvezatno poslati na uredništvo.

Tiskanje
ovog broja
započeto je
30.8.2012.

RUJAN 2012.

"TKO GOD PIJE OVE VODE, OPET ĆE OŽEDNJETI.
A TKO BUDE PIO VODE KOJU ĆU MU JA DATI, NE, NEĆE
OŽEDNJETI NIKADA: VODA KOJU ĆU MU JA DATI POSTAT ĆE
U NJEMU IZVOROM VODE KOJA STRUJI U ŽIVOT VJEĆNI."

(lv 4, 13-14)

Peter Essick

U ovom biseru Evangelija - razgovoru sa Marijankom kraj Jakovljevog zdenca - Isus govori o vodi kao o najjednostavnijem elementu, koji se onda pokazuje kao najpoželjniji i najživotniji onome tko poznaje boravak u pustinji. Isus nije trebao dugo objašnjavati da bi ljudi shvatili kakvo značenje ima voda.

Voda iz izvora potrebna je za naš naravni život, dok je živa voda o kojoj Isus govori za vječni život.

Kao što pustinja cvate samo nakon obilne kiše, tako sjeme položeno u nas na krštenju može klijati samo ako je natopljeno riječju Božjom. Biljka tako raste, stvara mladice i poprima oblik stabla ili predivnog cvijeta. A sve to zato što prima živu vodu riječi, koja budi život i održava ga za vječnost.

"Tko god piye ove vode, opet će ožednjeti. A tko bude pio vode koju ču mu ja dati, ne, neće ožednjeti nikada: voda koju ču mu ja dati postat će u njemu izvorom vode koja struji u život vječni."

Isusove su riječi upućene svima nama žednim u ovome svijetu; onima koji su svjesni svoje duhovne suhoće i još osjećaju žestinu žedni, kao i onima koji više ni ne osjećaju potrebu za odlaskom na izvor pravoga života i velikih vrednota čovječanstva.

Isus upućuje poziv svim muževima i ženama današnjice, pokazujući gdje možemo naći odgovor na naša pitanja i potpuno zadovoljiti naše želje.

Stoga se svi možemo hraniti njegovim riječima i napajati na njegovoj poruci.

Kako?

Evangelizirajući naš život, uspoređujući ga s njegovim riječima, nastojeći misliti Isusovim mislima i ljubiti Njegovim srcem.

Svaki je trenutak u kojemu nastojimo živjeti evanđelje kap žive vode koju pijemo.

Svaka gesta ljubavi prema našem bližnjemu jest gutlaj te vode.

Ova živa i dragocjena voda toliko je posebna da izbija iz našega srca svaki put kad ga otvorimo prema svima i ljubimo sve. Taj Božji izvor daje upravo onoliko vode koliko je potrebno da bi njezina vena mogla utažiti žed drugima, po velikim ili malim činima ljubavi.

"Tko god piye ove vode, opet će ožednjeti. A tko bude pio vode koju ču mu ja dati, ne, neće ožednjeti nikada: voda koju ču mu ja dati postat će u njemu izvorom vode koja struji u život vječni".

Kako ne bismo trpjeli žed, razumjeli smo da moramo darivati živu vodu koju crpimo od Njega u sebi.

Ponekad će biti dovoljna jedna riječ, osmijeh ili mali znak solidarnosti da bi nam se vratilo osjećaj punine, dubokog zadovoljstva, vrelo radosti. Ako nastavimo davati, ta fontana mira i života davat će sve više vode i nikad neće presušiti.

Isus nam je objavio još jednu tajnu, neku vrstu zdenca bez dna na kojemu možemo crpiti vodu. Kad se dvojica ili trojica ujedine u njegovo ime, ljubeći se njegovom ljubavlju, On je među njima¹. Tada se osjećamo slobodni, jedno, puni svjetla, a rijeke žive vode potiču iz naše nutritine². To Isusovo obećanje će se ostvariti, jer iz Njega prisutnog među nama izvire voda koja gasi žed zauvijek. ■

¹Usp Mt 18,20;

²Usp Jv 7,38.

Chiara
Lubich

Napisana
2002.;
objavljena u
Novom svijetu
br. 3/2002.

Priča iz Sirije

Sjetio sam se da sam sav svoj život darovao Bogu i to mi je dalo snagu da opet povjerujem u Njegovu ljubav te pobudilo nadu da će Bog svu ovu bol pretvoriti u nešto dobro

Kada su u zemlji počeli sukobi, pozvan sam na služenje vojnog roka. Iako sam se bojao, osjećao sam da je i to dio Božjega plana nade mnom. Snagu mi je davala Riječ života, jedina duhovna hrana koju sam mogao imati. Povremeno sam uspio telefonirati roditeljima, a odmah potom bih zvao u fokolar i javio se mladima GEN, kako bih s njima podijelio svoja iskustva.

Moja postrojba sastojala se od 50 časnika iz svih krajeva zemlje i svih vjeroispovijesti. Ja sam bio jedini katolik. Bez obzira na različitosti, među nama se stvorio iskren odnos, izgrađivan žrtvama i djelima altruizma i velikodušnosti sviju. Krajem studenoga 2011. obavijestili su nas da će nas premjestiti, svakoga na drugi kraj zemlje. Ta vijest u sve je unijela osjećaj

neizvjesnosti. I ja sam se pitao kamo ću završiti. Malo po malo u srcu sam počeo osjećati glas koji mi je govorio: "Predaj sav svoj život Bogu". To mi je davalo mir. Prije nego što smo se rastali okupili smo se na oproštajnoj večeri. Na moje iznenadenje svatko je rekao što je naučio od drugoga, a na kraju smo se zagrlili kao prava braća.

U ožujku 2012. dobio sam zadatak da se brinem za novake, osim što sam trebao odlaziti k obiteljima ubijenih vojnika i javljati im o njihovoj smrti. To su dramatični trenutci u kojima nastojim proživljavati bol zajedno s njima.

U uredskom poslu nastojim da sve bude učinjeno transparentno i da svaka odluka bude za dobro osobe. Tako je jedan novak trebao biti odbijen zbog zdravstvenih razloga, ali su se

papiri negdje zagubili. Čim sam to primijetio, učinio sam sve da bi se postupak požurio. Ostajao sam u uredu i nakon radnog vremena, tako da se mladić vrati svojoj kući, što se i dogodilo.

Od samoga početka odlučio sam živjeti kao pravi kršćanin unoseći ljubav i u ovo okružje. Uvijek imam prilike živjeti ovaj odabir konkretno, ponekad i riskirajući život. Jednom je kolega trebao ići osobno dovesti novake iz dalekog grada. Postoјala je opasnost da na putu bude napadnut i bojao se. Ponudio sam se ići umjesto njega. U posljednji trenutak uprava je odlučila poslati me zrakoplovom.

Jednoga dana, vraćajući se s mise, primio sam vijest da je moj kolega vojnik poginuo u napadu na autobusnu postaju. Bio je to strašan udarac koji me dani ma pratio. Sjetio sam se da sam sav svoj život darovao Bogu i to mi je dalo snagu da opet povjerujem u Njegovu ljubav te pobudilo nadu da će Bog svu ovu bol pretvoriti u nešto dobro. U ovoj situaciji postoji rizik da se naviknem na smrt. Jednoga su mi dana telefonom javljali popis ubijenih vojnika. Pisao sam mehanički njihova imena, ali onda sam odjednom shvatio da je iza svakoga broja jedna osoba. To me potaklo da počнем moliti za svakoga i za njihove obitelji, što je jedini koristan način da se intervenira u ovoj tragediji.

Svaki dan je izazov. Moja vjera i moj ideal su na kušnji. Jedino oružje koje mi je na raspolaganju jest živjeti u punini ljubavi svaki trenutak, potpomognut mišlju da mnogi mole za mene. ■

Z. M. - Sirija

Mladi hoće junaštvo

Gdje ima smjelosti, тамо hrle mladi. Ako nisu oslabljeni moralnim padovima, ljube vrhovnu ljepotu koja je Bog i idu u najluči boj, boj za vjeru. Vole najnezahvalnije rizike za čistoću, odricanje i predanost. Ako oklijevaju pred Kristom, to je možda zato što poznaju njegov izobličeni lik. Možda im je vjera prikazana pod mlinavim prividom svjetlosti i osrednjosti, popraćena kompromisima, kao sporedna, marginalna ili čak poluzakonita aktivnost; kao nešto staračko i dosadno, što dašće da bi hodovalo ukorak s vremenom. No kada mladi otkriju Isusovo stvarno lice, kada uoče pravu bit Crkve, očara ih upravo evanđeoski rizik. "Opasan rizik je umaći pred Bogom", govorili su prvi Oci u mlađoj Crkvi. A mladi žele trčati u opasne avanture i čeznu za velikim pothvatima na strani Božje ljubavi usred svijeta.

Oni ne znaju što bi s umanjenim kršćanstvom, svedenim na dnevnu mjeru čovjeka – žele veliko kršćanstvo. Žele ga beskrajnog. Isto tako ne vole neku malu Crkvicu: žele Crkvu, veliku, beskonačnu, u koju redovito ulazi cijelo čovječanstvo, narod Božji.

Ako nema zvanja to je i zato što mladima nije dovoljan zbroj vanjskih poteškoća i smjelosti koje im se ponekad nude: oni hoće čistoću u incestnom svijetu, hoće siromaštvo u orgiji bogatstva, hoće ljubav u društvu seciranim mržnjom. Dosađuju se u društvu gdje se izbjegava

ili oklijeva govoriti o jedinstvu s Bogom, o zaslugama Djevice Marije, o molitvi i pokori; gdje život Mističnog tijela nije stalno živ, kao nadnaravno zajedništvo s braćom i s Bogom, kao sugrađanstvo s Bogom među građanima svijeta kako bi u epizodi ljudskoga života utjelovili milosti božanskog, kako bi bili Krist među braćom, za braću. Zato im nije dovoljna religija svedena na samu kulturu, na organizaciju, na tehniku apostolata, na opširna estetska, metafizička ili književna razlaganja i proučavanja.

Mladi traže, možda stidljivo ili u vidu gnjeva i pobune. Traže Krista, kao što su ga prije utjelovljenja tražili poganski narodi. A traže ga jer su gladni ljubavi; ali ne samo ljubavi u naravnom smislu, nego nadnaravne ljubavi koja ih praktično združuje s golim i patničkim mnoštvom, a po njoj s nadljudskom Moći i s božanskim očinstvom, čemu njihova prirodno kršćanska duša instinkтивno žudi: ljubavi koja će ih ucijepiti u krug života Božjega.

Mladi vole najsmioniće poduhvate, dohrle čim ih pozove Don Orione, Magdalena od Canosse, Franciska Cabrini, tko god je u stanju ponuditi im avanturu žrtve i čistoće, služenja i predanja. Jer u stvari oni ljube junaštvo križa, ludost križa.

Mijenjaju se kada pod pritiskom poroka ostare iznutra. No božanska lekcija ove ljudske krize na koju prolijevamo rijeke suza, tinte i Coca cole glasi: ne živi se bez Apsolutnoga.

Isus prolazi, a mladi ga slijede ako ga vide; ako pogled na Nj ne prijeći pojave ljudskih stvorenja, oholih, postavljenih iznad drugih, zbog novca, političke moći ili poticanja taštine. I tek što primijete Njegovo čisto i božansko mladenačko lice, oni ostavljaju oca i majku, zaruke i korist, lagodnost i laskanje, i slijede Ga, najprije na putovima apostolata a potom na Kalvariji. Oni hoće Krista, i to Raspetoga.

A Isus prolazi. Ako ga slijedimo bez okretanja, bez pitanja dozvole da potkujemo konje ili kupimo volove, bez dubokih poklona ovome i prijedloga onome, automatski postajemo mladi: djeca za koje je stvoreno kraljevstvo nebесko. Stoga obratiti se znači pronaći put i otkriti da smo gubili vrijeme gajeći iluzije i podižući barake. U podnožju novog prizora sjaj je dan križ, no to je znak pobjede nad smrću. U Njemu smo otkrili vječni život. ■

Igino
Giordani

Igino Giordani-
Foco s mladima

Arhiv CIL

Biskupi s Chiarom Luce

GRADIĆ GDJE SE CHIARA LUCE BADANO RODILA I ŽIVJELA SVE VIŠE
POSTAJE METOM MLADIH

Foto ESS (2)

Paolo
Loriga

Uponedjeljak 6. kolovoza dogodio se još jedan doista jedinstveni posjet, potvrda da se glas o svetosti daleko širi. Među 1900 žitelja talijanskog naselja Sassello, nedaleko od Genove, stiglo je 65 biskupa, nadbiskupa i kardinala s raznih strana svijeta.

Svaki od njih je posvjeđeočio da je primjer Chiare Luce potaknuo mnoge mlade u njihovim biskupijama (od Brazila do Pakistana i Madagaskara) i potvrdio da blaženica zna govoriti srcima vršnjaka na svim stranama svijeta. Zato nije slučajno da je Chiara Luce izabrana među zaštitnike Svjetskog dana mladih 2013. u Rio de Janeiru.

Okupljeni crkveni pastiri su prijatelji Pokreta fokolara i žive istu duhovnost koja je pokretala Chiaru Luce. Upravo oni izvijestili su roditelje (Mariju Teresu i Ruggera) te Mariju Voce i Giancarla Falettijsa, predsjednicu i dopredsjednika Pokreta fokolara, da je utjecaj blaženice od samih početaka išao daleko izvan kruga Pokreta.

"Sada dolazi mnogo mladih iz cijelog svijeta", potvrdila je majka: "Autobusi dolaze jedan za

drugim. Mnogi mladi koji nisu vjernici dođu u kuću, gledaju, slušaju, a kad izadu iz Chiarine sobice naprave znak križa, kao da prihvataju poruku moje kćeri."

I biskupi su se u malim skupinama popeli u sobicu gdje je mlada Chiara Luce trpjela i umrla, na onoj širokoj postelji pretvorenoj u oltar po darovanim patnjama i u katedru po primjeru boli pretvorene u radost.

Tog ponedjeljka bio je blagdan Preobraženja Gospodnjeg. Kardinal Ennio Antonelli, donedavno predsjednik Papinskog vijeća za obitelj, predvodio je euharistijsko slavlje na kraju dana provedenog u Sassello. On je istaknuo jedan vid svetosti osamnaestogodišnje Chiare Luce upravo u "sposobnosti da pokaže kako život pobijedi smrt, da pokaže preobraženje osobe". Malo prije smrti ona je rekla majci: "Budi sretna, jer ja sam sretna".

Toliko biskupa na okupu u ovom malenom gradiću nikad se nije vidjelo, pa je gradonačelnik Paolo Badano (prezime prošireno u tom kraju) bio zadivljen i ponosan, zahvalan mlađoj sugrađanki koju je on nazvao "svetica osmijeha".

Susret biskupa s
Marijom Teresom
i Ruggerom
Badano,
roditeljima
Chiare Luce

Biskupi su se uputili i na grob kako bi od Chiare Luce molili "zagovor i zaštitu na putu svetosti, u duhovnosti jedinstva koju je otvorila Chiara Lubich", istaknuo je kard. Miloslav Vlk, praški nadbiskup u miru.

Vrhunac dana po značaju i simbolici bio je susret s roditeljima. Trebao je to biti samo kratak pozdrav roditelja Badano velikoj skupini biskupa okupljenih u dvorištu njihove kuće. Nebo je bilo oblačno i puhalo je blagi povjetarac. Dvoje supružnika osjećali su bojazan. Biskupi su postavljali pitanja (Kakvi mladi dolaze ovdje? Chiara Luce djeluje samo na mlađe? Kako se odgajaju sveci?), a upitani su crpili odgovore na mudrosti svoje kćeri, navodeći događaje i rečenice iz njezina života. Bilo je to 45 minuta kateheze simpatične osamnaestogodišnjakinje, gotovo preludij onoga što ova djevojka namjerava učiniti u budućnosti ovdje u svom kraju. Na koncu je na nebu zasjalo toplo sunce.

Nadbiskup Bangkoka, mons. Francis Xavier Kriengsak Kovithavanij rekao je: "Crkva sada ima vrlo suvremen primjer što znači živjeti evanđelje i kršćansku ljubav. No vidjeli smo i što je to kršćanska obitelj i kako se u životu vjere prolazi kroz kušnje, bol i smrt". S tim se složio biskup Pamplone (Španjolska), mons. Francisco Pérez González: "Isus se očitovao malenima i jednostavnima. To sam još jednom shvatio s Chiarom Luce, a i video u poniznosti roditelja." Brazilac, kard. João Braz de Aviz, prefekt Kongregacije za ustanove posvećena životu, želio je istaknuti: "Možda se nalazimo pred još dva sveca, obzirom na jednostavnost i mudrost supružnika Badano. Chiara Luce nam pokazuje ostvaren život u znaku radosti, pronađene u prihvatanju nepredvidivoga nauma Božjega. Izabravši ljubav pogodila je srce kršćanstva. Velika je jer je ostala normalna djevojka. Potrebne su nam takve osobe. Mladi koji nisu vjernici u njoj pronalaze primjer normalnosti koja vodi k Bogu, a potom k Crkvi."

Prije dolaska biskupa Maria Voce je po prvi put ušla u sobu blaženice i oko pola sata se zadržala s roditeljima. Mariji Teresi i Ruggeru je rekla: "Osjećam je sestrom po karizmi jedinstva koja nas povezuje: mlađom jer je kći Pokreta fokolara čija sam predsjednica; starijom jer mi je prethodila u svetosti, trčeći kao sportaši na olimpijadi". ■

Imenovan novi moderator

Za vrijeme susreta biskupa predsjednica Maria Voce je u nedjelju 5. kolovoza pozvala nadbiskupa Bangkoka mons. Francisa Xaviera Kriengsaka Kovithavanija da preuzeme zadatak moderatora zajedništva među biskupima koji prihvataju duhovnost jedinstva Chiare Lubich.

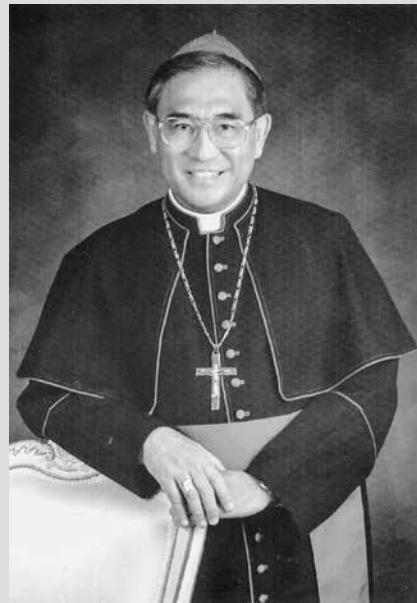
Mons. Francis Xavier prihvatio je imenovanje i nasljeđuje kardinala Miloslava Vlka koji je tu dužnost obavljao 18 godina, sazvavši brojne međunarodne susrete katoličkih biskupa, kao i biskupa raznih crkava. Takvim se susretima želi izaći ususret želji biskupa da prodube svoj duhovni život i da ostvaruju zajedništvo, što je želja Drugog vatikanskog koncila i posljednjih papa. Dosad su se održali u Castel Gandolfu, Istanbulu, Jeruzalemu, Beirutu, Augsburgu, Wittenbergu, Londonu, Ženevi, itd.

Izbor mons. Francisa Xaviera Kriengsaka znak je općeg otvaranja Pokreta i njegove pozornosti prema drugim kontinentima te raznim dijalozima, napisala je predsjednica. Stupit će na dužnost u listopadu, za vrijeme međunarodnog skupa odgovornih za Pokret fokolara.

Kardinal Vlk izrazio je zahvalnost predsjednici što je imenovala biskupa s Istoka, gdje se duhovnost Pokreta fokolara brzo širi i među biskupima. Naslijedniku mons. Kriengsaku zaželio je snagu i kreativnost, potrebne u vođenju zajedništva među biskupima prijateljima Pokreta fokolara, uz njegovu službu nadbiskupa Bangkoka.

Na radost nazočnih mons. Kriengsak je ponizno prihvatio novu dužnost, rekavši da ga tješi spremnost subraće biskupa da ga podržavaju ne sve načine.

Pripadanje biskupa Pokretu fokolara, odobreno i podržano od Svetе Stolice kako bi se poticala "efektivna i afektivna kolegijalnost" među biskupima u duhu zajedništva i bratstva, isključivo je duhovne naravi.

Jedna od prvih hrvatskih fokolarina, Ivanka Šplajt danas počiva na mjesnom groblju u Križevcima, kao temelj gradića Faro. Tamo ju je 9. kolovoza ispratilo mnoštvo članova i simpatizera Pokreta fokolara, njezine sestre s obiteljima, rodbina, župnik Desinića i mnogi drugi.

Ivanka Šplajt,
jedna od prvih
hrvatskih
fokolarina

Rođena je 10. svibnja 1944. u Desiniću, u skladnoj seljačkoj obitelji čvrste vjere s osmero djece. U toj zdravoj sredini Ivanka je naslijedila temeljne vrijednosti života: ustrajnost, sposobnost prevladavanja teškoća, optimizam, radinost i tankoćutnost. S Pokretom fokolara susrela se na hodočašće u Rim 1967. godine preko turističke agencije "Incontri romani". Ovako je o tome govorila: "Pokazalo se svjetlo: tijekom posjeta Rimu upoznala sam Pokret fokolara. Lude li radosti kad sam na prvom Marijapoliju 1969. godine shvatila da me Bog ljubi i da me oduvijek ljubio! Vidjeh svoj život kao u filmu: kad sam bila daleko od obitelji, kad sam se udaljila od Boga u ranoj mladosti, kada sam se kao dvadesetogodišnjakinja nalazila u bolnici s teškom dijagnozom, te kada sam trpjela ne nalazeći ljubav o kojoj sam sanjariла. Bijaše to kao munja, vidjela sam sav svoj život povezan nitima te ljubavi."

Ivanka je jasno osjetila da je taj život njezin put i da je tu Bog želi. Razdoblje svjetla, radosti, ali i konkretnog rada proživjela je u školi za fokolarine, najprije u Rimu, a potom u Loppianu, vježbajući se ljubiti Boga svim srcem i svim snagama.

Vrativši se u tadašnju Jugoslaviju, živjela je u fokolaru u

Prva na Genfestu

"JA ĆU DOĆI PRVA NA GENFEST", BILE SU RIJEČI KOJE JE IVANKA IZGOVORILA MEĐU POSLJEDNJIMA

Ljubljani, a potom u Zagrebu. Iz Jugoslavije se tih godina Pokret širio prema susjednim zemljama: Mađarskoj, Bugarskoj i Rumunjskoj. Tijekom deset godina Ivanka će biti suodgovorna za Pokret u Mađarskoj, a zatim nekoliko godina u Hrvatskoj. Ljudi koji su je dobro poznivali, otkrivali su u njoj i njenom velikom srcu oslonac, poticaj, svjetlo Chiarine karizme. Evo kako Ivanka opisuje te godine: "Upoznala sam mnoge osobe, doživjela bolne i radosne trenutke, mnogi su ljudi rođeni za Ljubav, mogla sam podijeliti s njima ono što su živjeli ... i vidjela kako Kraljevstvo Božje raste, širi se i osvaja!"

Uslijedila je nova avantura, koju je Ivanka prihvatile oduševljeno i otvoreno: fokolar u

Moskvi. Tamo se 2009. ponovno očitovala bolest čiji su se znakovi javljali i prijašnjih godina. Vratila se u Sloveniju, u Centar Marijapoli Planina, svjesna da više neće vidjeti Rusiju koja joj je ukrala srce, kako je voljela reći.

Govorila je: "Duboko me se doima kada vidim kako nas Bog koristi na različite načine da bi svijet doveo do jedinstva. Osjećam veliki mir u srcu, jer znam da on drži uzde moga života, kao i cijelog svijeta. Ne treba ništa činiti, samo ići za njim, jer On me vodi dalje, iz ljubavi i s ljubavlju." Tako je Ivanka živjela sve do kraja.

Unatoč napredovanju bolesti i brojnim kirurškim zahvatima kojima se morala podvrgnuti, bila je uvijek "na prvoj crti", živeći za

svaki događaj u Djelu. Brojne je bolesne osobe uključila u to davanje. U bezuvjetnom predanju Ljubavi prihvaćala je svaki "zahtjev" koji joj je Božja volja iz dana u dan donosila: progresivni gubitak motoričkih sposobnosti, govora... živeći svaki novi korak u velikom miru, u sve pročišćenijoj ljubavi prema braći. Nosila je u srcu na osobit način Genfest i mlade. Jednoga dana, kada se govorilo o mogućnostima prijevoza, rekla je: "Ja ću prva doći na Genfest". Na pitanje kako je ona, odgovarala bi: "Ja sam presretna!" A zatim: "Kad dođe vrijeme, stići će Gospa, a ja ću joj reći: 'Evo me!'"

Gospa je stigla na svoj blagdan 5. kolovoza, a Ivanka joj je radosno krenula ususret, okružena fokolarinima i rodbinom, uz pjesmu i molitve. ■

Đina Perkov

njegovih probdijelih noći i prijeđenih kilometara kako bi dopremio pomoć u razne krajeve. Gotovo da nema radne akcije u gradiću Faro u Križevcima u kojoj Štef nije sudjelovao kada mu je zdravlje to dopuštao, a na mnogim susretima, posebice obiteljskim, uvijek je bio dragocjen svaki njegov doprinos. Znao je slušati, izraziti svoje stavove i potkrijepiti ih životnim iskustvima kojih je imao u izobilju.

Prisjećamo se njegova svjedočanstva prije nekoliko godina: "U životu naše obitelji bilo je mnogo kušnji. Božje milosrđe i blagoslov preko svih tih događaja nikad nisu izostali. Kad sam bio bez posla i kad mi je najviše trebao, dobio sam ga, iako se u mojim godinama posao teško dobije. Iskreno predanje Božjoj ljubavi sve okrene na dobro.

Prije deset mjeseci teško sam se razbolio. Hitno sam poslan

u bolnicu, a liječnik me uputio na operaciju. Nakon tri dana oprezno su mi rekli da sam imao tumor. Ovu vijest primio sam najprije teško. Poslije sam razmišljao kako sam kao čovjek bio stvarno ništica: fizički i psihički isključen iz kompletнog vanjskog života: posao, prijatelji, obitelj, pogotovo kad sam saznao da mi treba dugotrajno liječenje. Obrat se dogodio tek kad sam prihvatio Isusa Napuštenog i dao mu prostora da On uđe sa svojom beskrajnom ljubavlju. Tada me preplavio mir. Od samog početka moje bolesti, u bolnici, ali i kasnije kod kuće, duhovna i materijalna Božja providnost bila je obilna. Hvala svima na molitvama i na vašoj blizini!"

Hvala Štefu na njegovom svjedočanstvu! ■

Dolores Poletto

Stjepan Kruljac-Štef daruje svoje iskustvo na jednom susretu u gradiću Faro u Križevcima

Dogodio se obrat

PREDANJE BOŽJOJ LJUBAVI
SVE OKREĆE NA DOBRO

Stjepan Kruljac iz Ivanić Kloštra, poznatiji kao Štef, preselio se u nebo 11. kolovoza, na blagdan slike Klare, značajan dan za franjevačku duhovnost, a koji se u Pokretu fokolara obilježava kao blagdan svjetla karizme jedinstva. Suprug, otac petero djece i djed, odlikovao se nenametljivošću, poniznošću, skrovitošću, pljenio je i oduševljavao jednostavnosću.

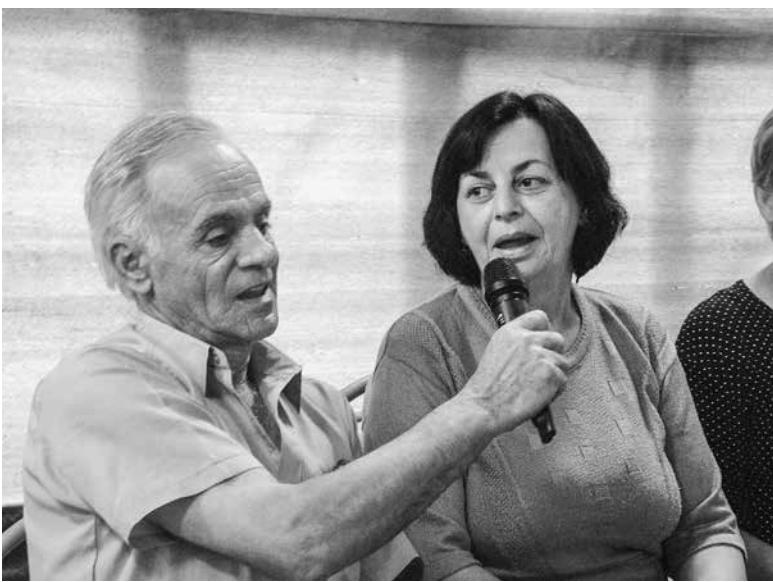
Susret i prianjanje uz duhovnost jedinstva devedesetih godina nisu u njemu narušili privrženost i vjernost duhovnosti svetoga Franje Asiškoga, nego se to dvoje skladno upotpunilo, dajući njegovoj duši posebnu osjetljivost.

U vrijeme Domovinskog rata uključio se u rad župskog Caritasa kao vozač i prijevoznik humanitarne pomoći, često vlastitim automobilom. Mnogi se sjećaju

Promicatelji dijaloga

LJUDI RAZLIČITIH KULTURA I VJERA NA MARIJAPOLIU U MAKEDONIJI

Roberto Catalano

Sonja
Eterović

Azir i Behije
Selmani
iz Skopja
dugogodišnji
su polaznici
Marijapolijske

Krajem lipnja na obroncima planina koje se uzdižu iznad Kičeva, grada smještenoga na pola puta između Skopja i Ohrida, održan je Marijapoli. U hotelu u kojem se ljeti sastaju i rade umjetnici iz čitave Makedonije okupilo se osamdesetak sudionika Marijapolijskog većinom iz Makedonije, neki s Kosova, iz Srbije i Hrvatske, a nazočni su bili i gosti iz Centra za međureligijski dijalog Pokreta fokolara iz Rima.

Većinom su to bile obitelji: kršćanske – katoličke i pravoslavne te lijep broj muslimanskih.

Okupili su se kako bi četiri dana posvetili razmatranju Riječi Božje i međuvjerskom dijalogu. I doista, ključna riječ ovoga Marijapolijskog dijalogu bila je dijalog. O njemu su progovorili mons. Antun Cirimotić iz Skopja te Christina Lee i Roberto Catalano iz Centra za međureligijski dijalog iz Rima. Govorili su o dijalogu kakav promiče Pokret fokolara, koji se temelji na ljubavi i upravo zato nailazi na pozitivan odjek u svim vjerama i kulturama. O dijalogu koji je ostvariv zahvaljujući Zlatnom pravilu "Čini drugima ono što želiš da drugi tebi čini" – što često zahtijeva da napravimo prema bližnjemu prvi korak, a zauzvrat ne očekujemo ništa, ponekad čak i to da smo spremni darovati vlastiti život.

Prvi dan Marijapolijskog dijalogu bio je posvećen obiteljskom životu. Iz niza različitih iskustava mogli su se jasno razaznati brojni izazovi

globaliziranoga svijeta, ali i onoga lokalnog s kojima se obitelji na tom području susreću. Obitelj ovdje još uvijek rese brojne važne vrijednosti. Prof. Aziz Shehu i supruga zaključili su niz i ispravljali što je duh zajedništva unio u njihov život. Aziz je suprug, djed, ali i akademik, utemeljitelj vrtića Perle. Naglasio je kako je ovaj pilot-projekt njegov prinos makedonskom društvu u trenutku kada zajednice, društvene i etničke skupine te sljedbenici različitih vjera moraju zajedno raditi na istinskom povezivanju.

Drugi je dan imao snažno mladenačko obilježje. Mladi su se predstavili iznoseći svoje dojmove – duboke, osobne, često vrlo intimne doživljaje. Zbor je animirao cijeli susret, a darovali su nam i koreografiju na temu autentičnosti odnosa među različitim koja je izrazila ono što su doživjeli tijekom Marijapolijskog dijalogu.

Započeo je jedan mladić, katolik, priznajući da je tih dana doživio duboku promjenu. Njegovo kršćanstvo isključivalo je svaku različitost, potjecala ona od muslimana, ateista ili pravoslavaca. Ovdje je otkrio da osobe različitih kultura i vjera mogu živjeti zajedno i da je svatko tko živi svoju vjeru nositelj svjetla u svijetu. "Šhvatio sam da Bog šalje kišu svima, ne samo nama katolicima, što znači da se i ja moram ponašati u sladu s tim", rekao je.

Upravo su na suživot u skupinama različitih jezika, naroda i vjera bili usredotočeni ostali dojmovi. Djekočka s Kosova, koja je došla s majkom i bratom

a govori samo albanski, priznala je da nije očekivala sličan doživljaj i da će biti tako prihvaćena.

Jedan je gospodin rekao da se vraća kući uvjeren kako je takav način vođenja dijaloga jedino rješenje za probleme, i u Makedoniji i u svijetu, a jedna je gospođa otkrila kako otvorenost drugima ne pomaže samo da budemo bolji muslimani ili kršćani, već i pravi muškarci i žene.

Azir Selmani svoje je dojmove izrazio kroz pjesmu s naslovom Tko sam ja.

Sudionici Marijopolija razišli su se uvjereni da je jedinstvo među različitim moguće i da smo posvuda dužni biti promicatelji i graditelji dijaloga. ■

Tko sam ja?

Ja sam rijeka
koja teče i ulijeva se u Ocean.
Ja sam plavo nebo
na kojem blistaju zvijezde
poput svjetlećih smjerokaza.
Ma, nisam samo to...
ja sam i dio stada
pod vodstvom Pastira.
I tko zna što sam još?
Zasigurno i dio ptičjega jata
koje leti najaviti proljeće.
Uostalom, nije niti važno tko sam!
Važno je samo da tečem,
tečem i tečem prema Oceanu.

Azir Selmani

Vjernost izvornoj ideji

TEOLOG PIERO CODA IMENOVAN
DEKANOM SVEUČILIŠNOG
INSTITUTA SOPHIA ZA NAREDNE
ČETIRI GODINE

Arhiv CN

IS jeme je bačeno i počelo je klijati, stidljivo ali snažno i bogato obećanjima. Odatle velika i iskrena zahvalnost svima onima koji su predano i velikodušno dali svoj doprinos nastanku i prvim koracima sveučilišta Sophia. Usput smo postali svjesni ljepote, originalnosti i odgovornosti ideje o sveučilištu koju nam je predala Chiara Lubich nadahnutom intuicijom i s neizmernim povjerenjem." Riječi su to teologa Piera Code nakon rezbora za dekanu.

Vijest je stigla u Sophiju, sa sjedištem u Loppianu, sredinom srpnja. Dekret Kongregacije za katolički odgoj bio je očekivan. Datin 11. srpnja i poslan vicekancelarki Instituta predsjednici Pokreta fokolara Mariji Voce, potvrđio je rezbora teologa Piera Code za dekanu u narednom četverogodištu 2012.-2016. Prvo imenovanje od strane Kongregacije godine 2008. na prijedlog Chiare Lubich stiglo je 12. ožujka te godine, dva dana prije njezine smrti.

Izbor dekana je značajan događaj i ima svoju proceduru. S jedne se strane želi očuvati puna samostalnost akademske institucije, a s druge temeljna veza s Pokretom fokolara, dok imenovanje i potvrda od strane vatikanskog dikasterija za sveučilišne studije daju osobiti značaj akademskom profilu Instituta.

Na pitanje koje će prioritet imati u svom drugom mandatu dekan Coda je odgovorio: "Najviše mi je stalo do vjernosti izvornoj ideji iz koje se rodio i kojom se hrani život Instituta te porast bratstva kao stvaralačke duše akademske zajednice u njezinim različitim sastavnicama, potom razvoj akademskog projekta u skladu s linijama svjetla koje smo pozvani razabrati i tumačiti te zalaganje da se, realno i proročki, stvari mjesto gdje se može vježbat i naučiti umijeće zajedničke misli.

Istinski režiser je duh Isusa uskrsloga koji puše i obasjava kada naiđe na našu raspoloživost, da ga oslobođeni svega primimo u slobodi i slušamo svojim razumom. Nije li to Sophia, tako božanska jer je toliko ljudska i obrnuto, koja nas očarava i koju želimo podijeliti s onima s kojima smo pozvani hodati prema novome svijetu koji već niče u proturječjima našega vremena?" ■

Teolog
prof. Piero
Coda, dekan
sveučilišnog
instituta Sophia

focolare.org

U školi Isusa Učitelja

Ovim ulomkom iz govora Chiare Lubich prigodom dodjele počasnog doktorata iz filozofije na Sveučilištu svetog Ivana Krstiteљa de la Salle, 6. lipnja 1997. godine u Meksiku započinjemo sažeto prikazivanje teološko-filozofske misli proizišle iz karizme jedinstva.

Chiara Lubich

Započet ću s jednostavnim zgodama iz svoje mladosti – iz razdoblja u kojem mi je ideal bio studij, osobito studij filozofije.

Istraživati s drevnim i suvremenim filozofima kako doći do istine bilo je ono što je potpuno zadovoljavalo moj razum i srce. No, kako sam odgajana u kršćanskem duhu, a možda i potaknuta Duhom Svetim, vrlo sam brzo postala svjesna da me najviše zaokuplja duboka želja da upoznam Boga.

Stoga sam samu sebe uvjerala da će studij na nekom katoličkom učilištu ostvariti moju duboku težnju. Međutim, zbog lošega materijalnog stanja moje obitelji nisam se mogla upisati na fakultet, pa sam se prijavila na natječaj koji je određenom broju talijanskih djevojaka omogućivao stipendiju. Moje razočaranje kad sam saznala da nisam među izabranima bilo je

golemo. Neutješno sam plakala. I dok me mama pokušavala utješiti, dogodilo se nešto neobično. Učinilo mi se da u dubini duše čujem tih glas koji mi ponavlja: "Ja ću biti tvoj učitelj!" I odmah sam se smirila.

Bila sam mlađa vjernica, svakoga sam dana primala Euharistiju. I, jednoga je dana došlo svjetlo!

Sâma sam sebe upitala: "Kako to da tražim istinu? Ne postoji li netko tko je za sebe rekao da je utjelovljena istina? Zar Isus nije za sebe rekao: 'Ja sam istina'?" To je bila jedna od prvih spoznaja koja me natjerala da prestanem istinu tražiti u knjigama, da je tražim u Isusu. I odlučila sam Ga slijediti.

Poslije – godine 1943. – Providnost je začela ono što će se oblikovati u Pokret fokolara.

Nastavila sam studij na laičkom učilištu, ali zbog sve većeg broja obveza u novonastalom Pokretu četrnaest sam ga puta morala prekinuti i ponovno započeti. I tako sve do jednoga dana kada sam odlučno odložila svoje ljubljene knjige na tavan. Zadržala sam samo jednu: Evangelje.

Rat je sve više bjesnio, a ja sam s prijateljicama u sklonište nosila Evangelje i tamo smo ga čitale. I eto iznenadenja! One riječi koje smo toliko puta slušale zadobivale su dubok smisao, zasjale su neobičnim sjajem, kao da ih je neko svjetlo rasvjetljavalio. Bile su drukčije od drugih riječi, čak i od onih koje se mogu pročitati u najboljim duhovnim knjigama. Bile su sveopće, što znači prikladne svima: mlađima, odraslima, muškarcima, ženama, Talijanima, Korejcima, onima koji žive oko ekvatora, Nigerijsima...; bile su vječne, prikladne svakom vremenu, pa i našem. Mogle su se ostvariti. Štoviše, napisane božanskom rukom, poticale su ljudе da ih pretoče u život.

Iako nas je cijelo evangelje privlačilo toliko da smo ga smatrале zlatnim pravilom novonastaloga Pokreta, to nas je svjetlo (danas bismo rekli: ta karizma) navelo da prisvojimo osobito one riječi koje su, nadovezujući se jedna na drugu, postale mislima vodiljama nove duhovnosti u Crkvi, duhovnosti jedinstva.

Te temeljne misli bile su:

- Bog, nov ideal našega života koji se počeo razotkrivati usred ratnoga meteža – ploda mržnje – kao ono što doista jest: Ljubav;
- izvršavati volju Božju, živeći njegove riječi – jer to je mogućnost da odgovorimo na njegovu ljubav svojom ljubavlju;
- ljubiti braću iznad svega, osobito onu u potrebi, kao Riječ koja sažima sav Zakon i proroke;
- stvarati uvjete za uzajamnu ljubav, radikalno živeći »novu« zapovijed, svojstvenu Isusu;
- a posljedica toga je jedinstvo s njim i s braćom – kako je izrečeno u njegovoј molitvi za jedinstvo;
- živjeti s Isusovom prisutnošću među nama, prisutnošću koju je obećao onima – pa bilo ih samo dvoje ili troje – koji se ujedine u njegovo ime, točnije u njegovoј ljubavi;

Arhiv CN

- ljubiti križ, usmjeravajući pogled duše jedino prema Isusu raspetome i njegovo strašnoj napuštenosti za koju smo otkrili da je ključ jedinstva.

Sve je moguće ostvariti hraneći se svakoga dana Euharistijom, vezom jedinstva, doživljavajući Crkvu ponajprije kao zajedništvo, oponašajući Mariju, "Majku jedinstva", u njezinoj osamljenosti, prepuštajući se vodstvu Duha Svetoga - Osobe Ljubavi u Presvetom Trojstvu i veze jedinstva među udovima Mistična tijela Kristova. (...)

Tako je, možda prvi put, u Crkvi nastala duhovnost koja je – ako dobro pogledamo, više zajednička nego pojedinačna, koja ne vodi k savršenstvu toliko pojedince koliko narod. Riječ je o vrlo suvremenom obliku svetosti što sve jasnije otkrivamo. (...)

Sve svjesniji i uvjereniji da to što se rađalo u Crkvi mora biti u potpunoj suglasnosti s njezinim Učiteljstvom, nekoliko desetljeća nakon nastanka Pokreta, sedamdesetih godina, željni smo usporediti ono što nazivamo temeljnim točkama duhovnosti, onako kako smo ih razumjeli i kako smo ih živjeli, s učenjem crkvenih otaca, ekumenskih koncila, svetaca, papa i velikih teologa. S radošću smo uočili veliku sličnost i potvrdu da smo, usprkos svojem specifičnom razmišljanju i djelovanju, istovjetni s Majkom Crkvom. Posljedica toga bila je dublja i jasnija spoznaja njezina nauka, uranjanje u njega, što je pomoglo svakomu od nas – nadamo se – da se sve više uobliči s dušom Crkve. Ali, u posljednje smo vrijeme primijetili da se iz tog novog života, iz tog novog iskustva rađa posebna doktrina koja, trajno ukorijenjena u vječnu istinu Objave, razvija i čini novom teološku predaju. Uostalom, ne događa se to u Crkvi prvi put. Zar nije Duh Sveti iznjedrio nov nauk iz iskustva sv. Franje, zaduživši za to najviše sv. Bonaventuru, blaženoga Dunsa Scota i sl. Zar sv. Toma Akvinski, k tomu što je "doctor communis", nije i teolog Reda koji je utemeljio sv. Dominik? I nama se – iako nije riječ toliko o nama

koliko o Božjem djelovanju – nakon gotovo pedeset godina života ukazala istovjetna mogućnost. Nazočnost u Pokretu sada već pokojnoga biskupa mons. Klausa Hemmerlea koji je bio poznat, dubok i suvremen njemački teolog i filozof, profesor fokolarin, stručnjak, bila je prigoda da započne s radom škola Abba koja proučava ovu doktrinu. U njoj se, između ostaloga, proučavaju i nadahnuća ili rasvjetljenja koja je, čini se – ubrzo nakon početka Pokreta, 1949. godine – nadahnuo sâm Duh Sveti, a odnose se na široko područje vjere.

Zahvalni smo Bogu jer se, kada se posvetimo tom proučavanju uz Isusovu nazočnost među nama, kako je uobičajeno u Pokretu, osjećamo obasjanima božanskim svjetлом i vjerujemo da je to izraz one Mudrosti za koju je Isus zahvalio Ocu što ju je sakrio od mudrih i objavio malenima. ■

(nastavlja se)

Primijetili smo da se iz tog novog života, iz tog novog iskustva rađa posebna doktrina koja, trajno ukorijenjena u vječnu istinu Objave, razvija i čini novom teološku predaju

© Foto Manfred Schreder

(nastavak iz prošlog broja)

Pasquale
Foresi

Slijediti Isusa
u to vrijeme
značilo je
živjeti s njim na
ulicama
i hodati
putovima
Palestine

Vratimo se Lukinom evanđelju. U njemu nalazimo važne upute o tome što je potrebno da bismo slijedili Isusa. Ukratko ćemo ih promotriti. "Dok su išli putom, reče mu netko: 'Za tobom ću kamo god ti pošao.'" Treba imati u vidu da u to vrijeme slijediti Isusa nije značilo ući u neku posebnu zajednicu, tim manje redovničku. Značilo je živjeti s njim na ulicama i hodati putovima Palestine. Bio je to težak i zahtjevan život, pa Isus smatra potrebnim pojasniti: "Lisice imaju jazbine, ptice nebeske gniazda, a Sin Čovječji nema gdje bi glavu naslonio." (Lk 9,57-58) U narednim stoljećima, pojmom i osnutkom raznih oblika života u zajednici, ljubav Crkve izražena kroz glas zajednice vjernika, odredila je da svi Kristovi sljedbenici trebaju imati nužno za uzdržavanje i primjereno mjesto kako bi živjeli u skladu sa svojim pozivom. To ipak ne poništava radikalni zahtjev, svojstven onima koji

Poziv slijediti Isusa / 2

ŠTO JE POTREBNO
DA BISMO SLIJEDILI
ISUSA?

slijede Isusa, da nemaju "gdje bi glavu naslonili", da ništa ne posjeduju. U tome je čar hoda za Isusom. Ostalo je višak koji dođe, dar Božji koji nikad ne izostane. Sve više sam uvjeren da taj totalitaran poziv nije upućen samo onima koji su pozvani na neki oblik posvećenog života. To je zvanje svih Isusovih sljedbenika, jer svi smo pozvani potpuno se darovati Njemu, a kasnije se to izražava u raznolikim načinima života.

"Drugomu nekom reče: 'Podi za mnom!' A on će mu: 'Dopusti mi da prije odem i pokopam oca.' Reče mu: 'Pusti neka mrtvi pokapaju svoje mrtve, a ti idi i navješćuj kraljevstvo Božje.'" (Lk 9, 59-60) Riječi ovoga Isusovog sugovornika vjerojatno nisu realni odraz novonastale okolnosti, tj. smrti oca. U njima se skriva zahtjev čekanja da otac u miru završi svoje dane, a potom će on slijediti Učitelja. Isusov odgovor je nedvosmislen. Njegov poziv podrazumijeva stvaranje nove obitelji. Treba zadržati dužnu ljubav prema roditeljima, no On traži da se ostavi oca i majku, na isti način kao i od pozvanih na brak, da se nadiže naravna za novu ljubav, onu koja povezuje članove Isusove obitelji.

"I neki drugi reče: 'Za tobom ću, Gospodine, ali dopusti mi da se prije oprostim sa svojim ukućanima'. Reče mu Isus: 'Nitko tko stavi ruku na plug pa se obazire natrag, nije prikladan za kraljevstvo Božje.'" (Lk 9, 61-62) Poziv slijediti Isusa traži potpuni dar sebe za cijeli život. To je vjenčanje s Bogom, kvalitetno posve drugaćiji životni skok od bilo kojega drugoga. On zahvaća cijeli život i više se ne može vratiti natrag. Može se pasti i podignuti, ali nitko se više neće moći vratiti natrag. Oni koji to učine cijeli će život u sebi osjećati tjeskobu i ništa je neće moći poništiti.

U Evandđelu pronalazimo i mnoge druge pozive. Jedan mi je osobito privukao pozornost jer je u njemu naizgled odsutna dimenzija da se ostavi sve. To je Marijin poziv. Kad joj je anđeo

navijestio da će postati majka Sina Božjega, Marija je jednostavno odgovorila: "Evo službenice Gospodnje" (Lk 1, 38). Nema sumnje da ove kratke i tako sadržajne riječi upućuju na najradikalnije ostavljanje svega, ali to se događa tiho, možemo reći na marijanski način. Te nas riječi vode izvan svakog ljudskog razmišljanja, tamo gdje je sve uzvišeno, gdje sve postaje nevažno pred Bogom koji poziva, gdje sjaji samo prihvaćanje i pozitivnost darivanja Njemu.

Na kraju bih se želio zaustaviti na Isusovom pozivu. Na svoj je način i Isus kao Sin Božji od vječnosti pozvan, tj. otkada je Presveto Trojstvo odredilo očitovati svijetu svoju ljubav šaljući Njega, jedinorođenoga Sina Očevog. Tako je on došao na Zemlju. Trideset je godina živio uz Mariju i Josipa, u intimnosti njihova doma. Potom je otisao u pustinju, na četrdeset dana pripreme prije nego što će se očitovati kao Mesija. Tamo ga je - piše Luka - kušao đavao. To je nevjerojatno - Isus je želio kušati napast! Luka nastavlja: "Tih dana nije ništa jeo, te kad oni istekoše, ogladnje." Kao što znamo, post je bio vrlo proširen oblik pokore. "Tada mu đavao reče: 'Ako si Sin Božji, reci ovom kamenu da postane kruhom.' Isus mu odgovori: 'Pisano je: Ne živi čovjek samo o kruhu.'" (Lk 4, 1-4) Na prvi pogled izgleda da Isus, pozivajući se na Sveti pismo (Usp Pnz 8,3) odbija pretvoriti kamen u kruh, kao da je neosjetljiv na ovu primarnu ljudsku potrebu. A Evandelja pišu da je tijekom svoga javnoga života dva puta umnožio

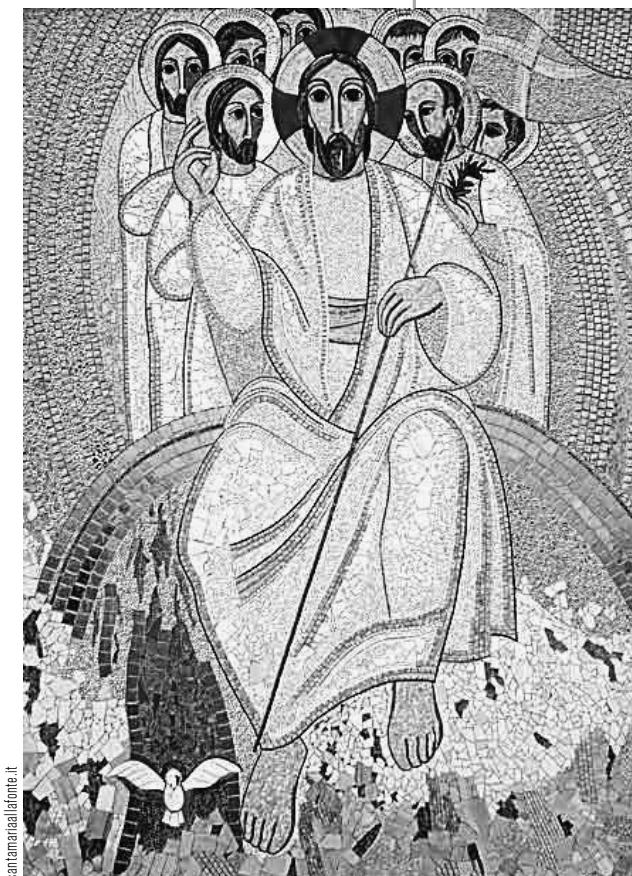
kruh nasitivši pet tisuća muškaraca, te žene i djecu i - primjećuju evanđelisti - ostalo je još dvanaest košara (Usp. Mt 14, 13-21; Lk 9, 10-17). Koje značenje onda ima Isusov odgovor đavlu? Mislim da nas želi upozoriti da ne iskorištavamo duhovnu moć koju možemo imati, da bismo došli do materijalne koristi. Međutim, dajući "kruh života" - onako kako nas to Isus uči - dobit ćemo i materijalni kruh.

Evanđelist nastavlja: "I povede ga đavao na visoko, pokaza mu odjednom sva kraljevsta zemlje i reče mu: 'Tebi ću dati svu ovu vlast i slavu njihovu jer meni je dana i komu hoću, dajem je. Ako se dakle pokloniš preda mnom, sve je tvoje.' Isus mu odgovori: 'Pisano je: Klanjaj se Gospodinu, Bogu svomu, i njemu jedinomu služi!' (Lk 4, 5-8). Tajanstvene su riječi što ih izgovara đavao, izgleda da mu je Bog dopustio da na zemlji bogatstvom i moći kraljuje. I Isusov sljedbenik može doći u napast da pretvori svoju duhovnu moć u vjersku i političku. Međutim, on će morati prakticirati kršćansku poniznost, kako prema siromasima, tako i prema bogatima i moćima. To Bog od njega traži.

I konačno, posljednja napast koju navodi Luka, đavao povede Isusa u Jeruzalem, postavi ga na vrh Hrama i reče mu: 'Ako si Sin Božji, baci se odavde dolje! Ta pisano je: Andelima će svojim zapovjediti za tebe da te čuvaju... Odgovori mu Isus: "Rečeno je: Ne iskušavaj Gospodina, Boga svojega!" (Lk 4, 9-12). Možda je ovo najdovitljivija napast: hvaliti se duhovnim

bogatstvima darovanim od Boga. U stvari, on daje u obilju onima koji ga slijede. Ovako to kaže Marko: "u ime će moje izganjati zloduhe, novim će jezicima zboriti, zmije uzimati; i popiju li što smrtonosno, ne, neće im nauditi; na nemoćnike će ruke polagati, i bit će im dobro." (Mk 16, 17-18) No nikad ne smiju zaboraviti da i to treba dati u službu braći. To svjedoče sveci svih vremena, počevši od prve kršćanske zajednice. Ovdje nam se još jednom nameće poziv na evanđeosku poniznost: iako nas je Bog odabrao i učinio nas sposobnima dati čovječanstvu impuls novoga života, moramo se radovati samo zato što smo Isusovi učenici, što ga ljubimo i što nas On ljubi. ■

Ivan Rupnik:
Krist u slavi
sa svetim
mučenicima,
mozaik, Crkva
naše Gospe
presvetog
sakramenta
i kanadskih
mučenika, Rim,
Italija

santamariaaffonse.it

Uz svakodnevna granatiranja, sukobe, strah, nedostatak hrane i plina, velikom dijelu naroda Sirije život je postao težak. Od početka pobune u ožujku 2011. protekli mjesec kolovoz bio je dosad najkrvaviji s najmanje 4000 poginulih. Mnoge kršćanske obitelji bježe u Libanon, barem na neko vrijeme.

Evo što nam pišu pripadnici Pokreta fokolara.

"U studenom 2011. još smo se nadali mirnom rješenju. No nasilje se neprestano širilo, sve do današnje situacije koja će imati nepredvidive posljedice. Nama koji vjerujemo u ujedinjeni svijet vrlo je bolno ustvrditi nedostatak volje da se nađe rješenje diplomatskim i političkim putem. Kao i mnogi drugi u zemlji, još smo od

Život u zaraćenoj zemlji

VIJESTI IZ MUČENIČKE DRŽAVE KOJA JE VEĆ MJESECIMA ZAHVAĆENA NEREDIMA I SUKOBIMA

početaka razumjeli da primarni interes nije bio sloboda i pluralizam, kako su izvještavale novine i mnogi arapski i zapadni TV kanali, nego igra moći koja na svim razinama razara zemlju poznatu među ostalim i po mirnom suživotu raznih religija."

Nakon prvotne zaprepaštenosti i zbumjenosti, članovi Pokreta fokolara vidjeli su plodove evanđeoskog života sijanog u proteklim desetljećima, kao i punog zajedništva među raznim zajednicama u zemlji. Kušnja koju zemlja proživljava usmjerila je ljudе na odnos s Bogom, s Riječju Božjom i s ljudima.

Vjerovanje u Božju ljubav, pozornost i darovanost potrebama bližnjih postao je način života malih i velikih. Zadivljujuća je vitalnost mlađih. Mladi iz Aleppa dijele siromašnim obiteljima besplatne obroke koje dobivaju od velikog poduzeća. Pokrenuli su i natjecanje u solidarnosti među svojim prijateljima i njihovim obiteljima kako bi mogli redovito pribaviti najosnovnije namirnice i drugima u potrebi. Nekoliko djevojaka (GEN 3) pripremale su i dijelile užinu studentima koji su dolazili spremati ispite u župnu knjižnicu. Djeca (GEN 4) priključuju i prodaju čepove od boca.

Priređujući kino forme i susrete, mladi u Damasku pokušavali su širiti kulturu mira i bratstva.

Kad su izbjeglice u srpnju zaузеле gradske parkove i škole, mladi Pokreta fokolara s mnogim drugim osobama odmah su izašli u susret u njihovim potrebama.

Obitelj Sime i Walida (on inženjer, ona profesorica) zapala je u ozbiljne finansijske poteškoće. Nisu imali za otplatu kredita, a trebalo je platiti i školarinu za djecu. Počeo ih je obuzimati strah i već su se bojali da će morati izaći iz kuće koja je pod hipotekom, a Wahid je izgubio posao. Ali su se ohrabrili iznova vjerujući u Božju ljubav, da će On u pravom trenutku pomoći. Dan nakon te odluke stigla im je pomoć u novcu, u visini dvije rate školarine. Druge obitelji koje su ostale bez ičega doživljavaju ljubav od ljudi iz mjesta: "Ponudili su nam sve što nam je nedostajalo u kući, čak i tepih i televizor", rekli su Mariam i Fouad koji već 4 mjeseca ne primaju plaću.

Teška situacija usadila je strah i uzajamno nepovjerenje. Izazov da se grade bratski odnosi sa svima je kao plivanje protiv struje. Rima radi na projektu za stručnu potporu iračkim ženama. Kada se jedna žena potpuno

Ahmed Jadallah

pokrivena velom došla upisati na tečaj, našla je neki izgovor da je ne upiše. Njezino je odijelo, naime, zahtijevalo oprez, jer moglo je pobuditi sumnjičavost kod polaznica. No, kasnije joj je još snažnije navrla misao: "Isus nas je pozvao sve i sve je došao spasiti, bez iznimaka. Ni naša ljubav ne smije praviti razlike". Tako je učinila sve da bi došla do nje i upisala je na tečaj.

Fahed je taksist: "Rad je pravi izazov i proizvodi sve veći stres. Jednoga je dana stariji gospodin musliman počeo prokljinjati granatiranje kojim je po njegovom mišljenju namjerno pogodena džamija. Pozorno sam ga slušao i potom mu rekao: 'Ne žalosti se, jer Božje kuće samo On može izgraditi'. Četiri mjeseca kasnije u auto mi je ušao isti taj čovjek, ali me nije prepoznao. Tijekom vožnje rekao mi je kako ga je veoma pogodilo kada mu je jedan od naše 'braće kršćana' rekao da samo Bog gradi svoje kuće."

Youssef, liječnik ginekolog, u kaosu i gnjevu prvih nereda odmah se dao na raspolaganje i otišao liječiti ranjenike. Neobičajeno opredjeljenje da liječi pacijente svih vjera, uz rizik da bude krivo shvaćen, sjeme je pomirenja. Oko njega se stvorila

mreža liječnika koji nastoje liječiti rane u svakom smislu.

"U mojoj četvrti – pripovijeda Bassel – odmah nakon prvih pobuna došlo je do snažnih napada naoružanih ljudi protiv policije. Zatvoreni u kući kako bismo se zaštitali od paljbe koja je poput kiše zasipala ulicu, u rukama smo stiskali krunicu, uvjereni da

će nas Marija zaštитiti. Sjetivši se snage molitve u jedinstvu, prijatelj i ja počeli smo moliti Time-out u 23 sata, kada bi obično izbili sukobi. Mnogi su nam se pridružili. Usprkos svemu vjerujemo da oružje neće imati posljednju riječ." ■

focolare.org

Tko se krije iza pobunjenika?

Vjerojatno se približava kraj Assadovog režima u Siriji, ali onako kako građani ove bliskoistočne zemlje to nisu htjeli: u krvavom građanskom ratu. Nikako ne možemo braniti diktaturu koja je tijekom rata pokazala svu svoju okrutnost, no ne možemo ni prešutjeti da je metoda korištena za njezino svrgavanje otvorila Pandorinu kutiju, kako se to već dogodilo u Afganistanu, Iraku i Libiji.

Metode koje koriste zapadne sile uključene u plan destabilizacije režima, sa Sjedinjenim Američkim Državama na čelu, ne samo da nisu zakonitije od onih kojima se utječe sve slabiji Assad (kojega je čak napustio njegov prvi ministar, osim tridesetak generala, izaslanika, diplomata i javnih osoba), nego nisu dostojeće demokracije u ime koje se želi djelovati.

Iza cilja da se sruši režim u Damasku u stvari stoje geopolitički i industrijski interesi, osobito slabljenje Irana. Tko danas može predvidjeti budućnost Bliskoga Istoka, gdje savez Katara i Saudijske Arabije u antiiranskoj politici ne jamči ni veću stabilnost ni slabljenje vjerskog radikalizma?

U proturječju s globalnim ratom protiv terorizma koji je pokrenula Bijela Kuća, u tim metodama iznenađuje što se priklanjuju terorističkim organizacijama optuženima za napad 11. rujna i one kasnije u Madridu, Londonu, itd. To se već dogodilo u Libiji, a sada se ponavlja u Siriji. Naime, uz bok zapadnim državama u prvim redovima sirijske bitke nalaze se i borci terorističke organizacije Al Qa'ida!

A. Barlocchi

Relativnost

ČINOM PRIHVAĆANJA
OGRANIČENOSTI OSOBE I
DRUŠTVENE ZAJEDNICE MOGU
DOPRIJETI DO NEOGRANIČENOSTI
I BEZVREMENOSTI

Zdenko
Horvat

Usvakodnevnom životu nailazimo na mnogobrojna ograničenja i neslobode. Neka nam nameću zakoni, društvene i poslovne norme ponašanja, običaji, itd., a neka proizlaze iz našeg tjelesnog i duševnog ustrojstva i predispozicija. Posebno nas pogađaju ograničenja koja proizlaze iz iznenadnih bolesti, smrti bliskih osoba, poslovnih i društvenih neuspjeha. Čemu služe sva ta ograničenja, koja im je korist i uloga u životu svakog pojedinca? Mogući odgovor na ova i slična pitanja pronalazim u postavkama posebne (specijalne) teorije relativnosti.

Načelo relativnosti (relacija lat. odnos) uveo je Galileo Galilei (1564. – 1642.), smatrajući da opis pravocrtnog kretanja može imati smisla ako ga izričemo u odnosu na neki objekt. Galilejeva relativnost dobro opisuje gibanje materijalnih

tijela (objekata), no poteškoće nastaju pri pokušaju opisa gibanja svjetlosti. Svjetlost se rasprostire kao elektromagnetski val, a djeluje poput čestice bez mase, koju nazivamo foton. Izlaz iz postojećeg stanja predlaže Albert Einstein 1905. godine, na temelju promišljanja i prethodno izvršenih mjerjenja drugih znanstvenika, tvrdnjom da se svjetlost kreće najvećom mogućom brzinom, koja iznosi približno 300 000 kilometara u sekundi, prolaskom kroz vakuum ili u zraku. Ova tvrdnja, koja ograničava svjetlost na jednu određenu brzinu, za razliku od nekih ranijih razmišljanja o njenom trenutnom rasprostiranju, osnovica je tzv. Einsteinove posebne teorije relativnosti. Posljedice ove tvrdnje su mnogozačne a ovdje ću izdvojiti samo one koje se odnose na vrijeme, dužinu i masu.

Jednadžbe pokazuju da vrijeme najbrže protječe u sustavima koji relativno miruju npr. u nama poznatom okruženju na planetu Zemlji, a u sustavima (objektima) koji se gibaju u odnosu na Zemlju izgleda da vrijeme protječe sporije. Za objekt koji bi se gibao brzinom svjetlosti u odnosu na Zemlju, vrijeme bi po izračunu postalo beskonačno tj. prestalo bi protjecati. Istovremeno bi duljina objekta koji se giba velikom brzinom postala manja nego pri njegovom mirovanju, a pri brzini svjetlosti bi postala jednaka nuli, nestala bi. A masa tijela pri gibanju brzinom svjetlosti postaje beskonačno velika. Sve to upućuje da se materijalna tijela ne mogu gibati brzinom svjetlosti, jer bi u tim uvjetima došlo do prostornog i vremenskog urušavanja, nestanka nama poznatog svijeta određenog prostorom i vremenom. Naime, naše životno okruženje opisujemo prostornim koordinatama: duljinom, širinom i visinom, kao i vremenom, te kažemo da se nalazimo u četverodimenzionalnom prostoru.

Događanja pri gibanju brzinom svjetlosti, koja inače predstavlja ograničenje brzine kretanja, zapravo otvara prostor razmišljanja i ukazuje na moguće postojanje i druge vrste stvarnosti od ove koju poznajemo. Ako ovostranost obilježava prisutnost stvarnosti u vremenu, mogu zamišljati da onostranost obilježava svijet duha, netvarnost van prostora i vremena. Materijalni objekti imaju zabranu prelaska u svijet duha, dok obrnuti utjecaj, izgleda, nije zabranjen.

Onostranost zamišljam kao svijet duha, duhovnih bića u kojem na prvom mjestu ističem Boga,

nothingbutnothing.wordpress.com

vrhunsko duhovno biće. Uzimam si slobodu razmišljati o nekim Njegovim osobinama koje mogu razlučiti iz znanstvenih spoznaja.

Mnoge osobe, kao i mnoge znanstvenike, često muči pitanje tko je Boga stvorio, što je bilo prije stvaranja svijeta, itd. Ako onostranost, tj. svijet duha obilježava vanvremenost, onda razmišljanja o prethodnim događajima nemaju smisla, jer u vanvremenosti ne postoji događaj prije, kao ni događaj poslije, jer nema ni vremena, tako da zapravo postoji samo vječno sada, sadašnji trenutak. U tim uvjetima nisu potrebne uzročno – poslijedične veze, te nije potrebno ni da Boga netko stvara, jer On postoji, On je onaj koji je (Jahve). I pitanje što je bilo prije stvaranja svijeta (prije Velikog praska) je nesuvlivo. To je stoga što je stvaranjem stvoren prostor i vrijeme, tako da pojam "prije stvaranja" ne postoji, kao ni "gdje" je nešto bilo, jer ni prostor još nije bio stvoren.

Za većinu osoba zbumnjujuća je tvrdnja o Božjoj prisutnosti na svakom mjestu "svijeta" kojeg poznajemo. Kako On može biti sveprisutan, brinuti o svakome od nas? Kako zapravo zavrjeđujemo Njegovu pažnju spoznavši svoju sićušnost u odnosu na stvoreni svemir. Mi smo stvarno zanemarivo maleni u odnosu na sve stvoreno. Odgovor može proizaći i iz relativističkih odnosa koji opisuju onostranost u kojoj su ukinute prostorne protege (dimenzije). U tim uvjetima ne postoje naši uobičajeni pojmovi maleno i veliko, zapravo i maleno

i veliko postaje jednako, što otvara mogućnost da svakoga od nas Bog doživljava kao bilo koji veliki objekt npr. Sunčev sustav. Na taj način On doista može u svakom trenutku biti u doticaju sa svakim od nas, jer smo već svojim postojanjem postali veliki, vrijedni Njegove pažnje.

Božja svemogućnost također stavlja mnoge osobe na kušnju, posebno ako o njoj razmišljamo iz našeg kuta gledanja. Mnogi često mudruju postavljajući pitanje može li Bog načiniti tako veliki objekt, predmet, koji sam ne može podignuti. Ako bi On to mogao učiniti, tada više ne bi bio svemoguć. Mislim da rješenje ove proturječnosti proizlazi iz samog pitanja. Svemogućnost, prepostavljam, znači činjenje svega onog što je moguće učiniti (ne činjenje nemogućeg). Tako Bog može učiniti bilo kakav veliki objekt npr. svemir, o kojem On može brinuti, biti u njemu sveprisutan, a ako treba može ga i podignuti bez obzira na njegovu veličinu.

Na početku ovog razmišljanja nalazi se pitanje o svrhovitosti raznoraznih ograničenja koja obilježuju život pojedinaca, kao i zajednice osoba. Razlučno je da ograničenost, ma kako ona bila bolna, otvara prostor nadnaravnog, onostranog, te tako postaje put poniranja u sebe, u svoj iskonski bitak. Izgleda da je ograničenost put prema neograničenosti. Činom prihvatanja ograničenosti, svaka osoba kao i društvena zajednica može doprijeti do neograničenosti i bezvremenosti, može spoznati božansku sastavnicu u sebi i oko sebe. ■

Tintoretto:
Stvaranje
životinja, ulje na
platnu, 1951.

alexandermena.ru (3)

Brigita
Eterović

O tac A. Men
1990. g, nakon
predavanja
koje je održao
moskovskom
parku Maksima
Gorkoga

Devetog rujna navršavaju se 22 godine od smrti Aleksandra Mena, svećenika Ruske pravoslavne crkve, koji je mučki ubijen nedaleko od svoga doma u okolini Moskve dok je ujutro odlazio služiti liturgiju. Danas, kad su konačno srušeni neki zidovi i može se slobodno govoriti o vjeri, dobro je upoznati ovog mučenika, a po mnogima i "proroka" novih vremena, nama tako bliskog, a opet malo poznatog svijeta.

Rodio se u Moskvi 22 siječnja 1935., za vrijeme Staljinova režima. Još u ranoj mladosti osjetio je jasan poziv služiti Bogu. Nakon studija biologije, kojeg je morao prekinuti zbog svojih vjerskih uvjerenja, uspijeva završiti studij teologije, te je zaređen godine 1960. Vremena su više nego neprikladna za "vjersku propagandu" ali on, nakon razdoblja u "katakombama", počinje svoju neumornu evangelizatorsku djelatnost, želeći ljudima približiti Krista i vjeru koja je bila

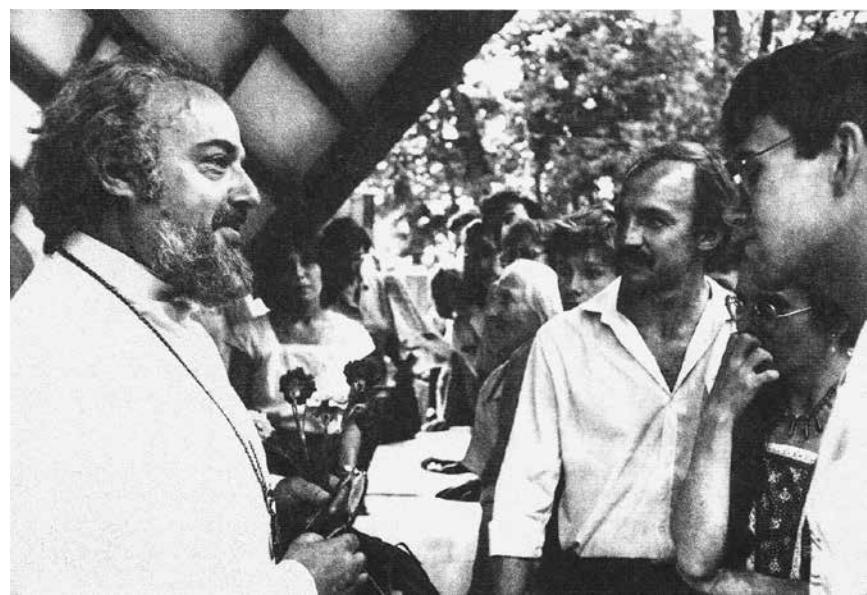
Naši zidovi ne stižu do Boga

RUSKOG SVEĆENIKA OCA ALEKSANDRA MENA, "APOSTOLA RUSKE INTELIGENCIJE",
MNOGI DANAS SMATRAJU PROROKOM
NOVIH VREMENA

gotovo iskorijenjena iz društva. Otvorena ličnost široke kulture i duboke duhovnosti, znao je privući mlade, starije, intelektualce i jednostavne ljude. Ne ograničava se samo na rad u župi, već okuplja male zajednice, putuje, posjećuje osobe, razgovara i katehizira. Zbog nedostatka vjerskih sadržaja, piše knjige koje se tiskaju u Bruxellesu pod pseudonomom, a zatim švercaju u SSSR... a sve to naravno pod budnim okom tajnih službi koje ga često pozivaju na "informativne razgovore".

Nakon političkih promjena krajem osamdesetih godina, ocu Aleksandru se otvara široko područje djelovanja, za koje je tada bio spreman kao malo tko. Započinje razdoblje velike aktivnosti, svjestan da Rusija može izaći iz duhovnog čorsokaka u koji ju je natjerala 70 godina sustavne ateizacije samo po novoj evangelizaciji.

U jednom pismu 1990. godine piše: "Konačno mi je dopušteno tiskati knjige, nastupati na televiziji, radiju... mogu držati predavanja u školama, institutima i uvijek je na njima puno

ljudi. Hvala Bogu za sve... nedavno sam bio u inozemstvu, ali brzo sam se vratio jer ovdje je puno posla, a život je kratak..."

Prerana smrt nije označila kraj njegova poslanja. Zaklada i sveučilište "A. Men" nastavljaju širiti njegove ideje, a knjige izdane u Rusiji premašuju danas 2 milijuna primjeraka.

U čemu se sastojala karizma oca Aleksandra?

Zanimljivi su njegovi stavovi i pastoralne metode, za ono vrijeme i kontekst neuobičajeni i često neshvaćeni, a s današnjeg gledišta doista proročki.

Među svećenstvom toga doba bilo je časnih i duboko vjernih osoba koje su smatrale da propovijedati i zvati ljudi Bogu nije nužno, ne samo zato jer vlasti to nisu tolerirale, nego i stoga što su to bile "protestantske metode". Otac Aleksandar je koristio svaku prigodu kako bi se približio ljudima, smatrao je da je govoriti o Bogu neophodno, ne samo onima koji su već prešli prag hrama, nego i ljudima koji sami to neće nikada učiniti.

Nije prihvaćao zatvorenu i statičnu vjeru koja se brani i ograničava na obrede. Pomašao je ljudima sazreti u dinamičnoj vjeri, doživjeti iskustvo ljubavi kao Božje stvarnosti te živjeti u skladu s njim.

Sedamdesetih godina se često događalo da su mladi ljudi, povjerovavši u Boga napuštali posao, znanost ili umjetnost kojima su se bavili, zapošljavali se na neuglednim radnim mjestima, gdje su se mogli slobodno upustiti u duhovni život, gotovo poput monaha. Njega takva

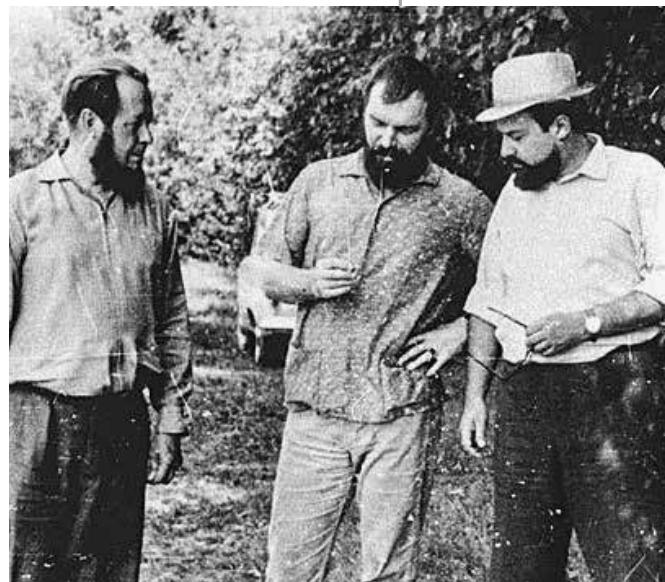
vjera nije zadovoljavala, smatrao je važnim da vjernici ostanu na svojim radnim mjestima, da ne bježe iz stvarnosti, kako bi bili "sol zemlje". Na taj način rad postaje blagoslovjen i donosi korist zajednici.

On sam je poticao stvaralaštvo i znao ga usmjeriti širenju Kraljevstva nebeskog. Jazz glazbenik Oleg Stepurko kojeg je otac Aleksandar priveo vjeri reći će: "On je znao tako živo govoriti o Kristu, da je to nemoguće zaboraviti. Riječ Božja je ulazila u naše duše i mijenjala život. Plodovi toga su bili različiti, kod mene u prvom redu glazbene naravi. Zajedno smo postavili na scenu nekoliko kazališnih komada religioznog sadržaja koji su imali veliki uspjeh."

"Pozvani ste na slobodu" volio je govoriti otac Aleksandar, citirajući apostola Pavla. S tujom bi ponekad dodao i kako ljudi ne žele slobodu. "Uvjeren sam - rekao je u jednom intervjuu - da sloboda mora provesti iz dubine čovjeka. Nikakve vanjske okolnosti ne daju ničeg radikalno novoga, ako ljudi ne znaju živjeti slobodu u poštivanju drugog i drugačijega."

Što se tiče stava prema ekumenizmu, otac Aleksandar se nije njime neposredno zanimalo, ali se prema svemu pozitivnom u drugim Crkvama odnosio sa zanimanjem i rado se susreao s osobama koje su ga željele upoznati.

"Pitanje ekumenizma - napisao je - nije samo izraz mode XX. stoljeća, to je nezaustavljiva potreba, problem koji se nameće svima, svećenicima i laicima.

On je od vitalne važnosti". Za takvu je izjavu u Rusiji prije nekoliko desetljeća bila potrebna hrabrost, ali i velika vjera.

Ponavljaо je kako nas daleko više toga spaja, a poznata je njegova uzrečica: "Zidovi koje smo podigli među nama ne stižu do Boga".

Znao je za Pokret fokolara i veoma ga cijenio, premda tijekom njegova života nije bilo puno prigoda sa susret, jer su se fokolarini tek devedesetih godina trajno nastanili u Moskvi. No podudarnost između onoga što je on naučavao i kako je pripremao laikat za nova vremena s duhovnošću Pokreta fokolara vjerojatno nije tek puka slučajnost. Možda će upravo zato mnogi od njegove duhovne djece, ostavši bez uporišta nakon njegove smrti, pronaći u duhovnosti zajedništva Božji odgovor i put kako nastaviti živjeti ono što ih je učio: otvorenost i konkretno življenje evanđelja. Susreti Pokreta koji se počinju održavati postati će mjesto upoznavanja i duhovnog zajedništva pravoslavaca i katolika. ■

A. I. Solzenjicin,
J. Titov i otac
Aleksandar
Men na jednoj
Fotografiji iz
šezdesetih godina

Kršćanin je kao pastrva

Ezio
Aceti

"Mladi sam kršćanin, student, već umoran od natjecateljskog duha i borbe da dođem do novca pod svaku cijenu. Što mogu učiniti? Kako razriješiti čvor mojega ja, Boga i novca?"

Treba nam biti jasno da biti kršćanin znači plivati protiv struje

Ako promatramo suvremeno društvo, vidimo kako je Bog prepustio mjesto novcu i kako sve aktivnosti pokreće homo economicus. A budući da nedostaju finansijska sredstva, ima se osjećaj da se približavamo stvarnom pogoršanju, samoći koja vodi k očaju.

U stvari, već se vide plodovi društva postavljenoga na posjedovanju i na novcu, s očitim znakovima očaja, duboke depresije i malodušnosti. Srednjevjekovno je društvo, primjerice, barem na Zapadu, imalo Boga za društvenu paradigmu i sve se kretalo oko Boga, s očitim znakovima u umjetnosti, u književnosti, u kulturi, kao svjedočanstvo vremena gdje je Bog bio živ i zračio je posvuda.

Arhiv CNA

Izgleda da Nietzsche ima pravo kada govori o smrti Boga, jer on više nije pokretač suvremenoga društva i sve se radi kao da njega nema. Ima pravo i filozof Umberto Galimberti kada kaže da bi se uklanjanjem Boga iz suvremenoga društva ono svejedno održalo, dok bi se društvo urušilo kad bismo uklonili novac.

Bez Boga čovjek se povlači u samoću, što je simbol egocentrične kulture, koja vodi k zakržljalom "ja", potpuno usredotočenom na sebe.

Što onda učiniti? Treba nam biti jasno da biti kršćanin znači plivati protiv struje. Imao je pravo kardinal Danneels kad je rekao: "Kršćanin u svijetu je kao pastrva u vodenoj bujici. Uvijek pliva protiv struje u suvremenoj kulturi i ne nastanjuje se izvan nje, nego sudjeluje u politici, znanosti i vjeruje u budućnost."

Što učiniti? Opredijelimo se za siromaštvo, za trezveni i skroman život, prakticirajmo darivanje, uvjereni da će sve to doprinijeti preokretanju trenda neobuzdanog natjecateljskog duha, koji se sve više pokazuje uzrokom emocionalnih i osobnih nesreća.

Znamo da je ovaj svijet nešto lijepo, iako zbog ljudskog djelovanja izravno ili neizravno pokazuje dimenziju zla i patnje. Potrebno je živjeti na najbolji mogući način, darivanjem samih sebe, kroz prijateljski suživot u ljubavi s našom braćom ljudima. Na taj način, ako budemo čvrsto povezani u ljudsku zajednicu, Uskrslji će se moći vratiti i njegova prisutnost blistati među nama. ■

More i sunce i ove je godine na hrvatsku obalu privuklo brojne turiste iz različitih zemalja. Članove Pokreta fokolara iz Šibenika obradovala je vijest da u obližnjem naselju Žaborić svoj godišnji odmor provodi Gerhard Pross sa suprugom, evangelički pastor iz Njemačke, duogodišnji predsjednik pokreta mladih CJVM Esslingen i jedan od začetnika inicijative Zajedno za Europu.

Na obostranu radost došlo je do susreta. U dva sata ugodnog druženja u predivnom dvorištu žaboričke vile gosp. Pross želio je upoznati svakoga pojedinačno. Zanimalo se za život i djelovanje Pokreta fokolara u Hrvatskoj, a potom je rado odgovarao na naša pitanja.

S dozom ponosa nam je rekao kako se prvi put susreo s Chiarom Lubich 31. listopada 1999. u Augsburgu, prilikom svečanog potpisivanja zajedničke Izjave o nauku o opravdanju između Evangeličke i Katoličke crkve. Istoga dana došlo je do prvog bliskog susreta između katoličkih i evangeličkih pokreta i zajednica u ekumenskom centru u Ottmaringu, sa željom da se započne put zajedništva. Gosp. Pross se odmah priključio skupini utegeljitelja i odgovornih za nove pokrete i zajednice koji su se s Chiarom zauzeli ostvariti želju pape Ivana Pavla II. za jedinstvom među pokretima, izraženu na povijesnom duhovskom susretu 1998. na Trgu sv. Petra u Rimu.

Narednih godina sve se više širio krug odgovornih koji su željeli graditi međusobno

Dina Perkov

Žar za jedinstvom

SUSRET S GERHARDOM PROSSOM, JEDNIM OD ZAČETNIKA INICIJATIVE ZAJEDNO ZA EUROPU

zajedništvo i raditi za jedinstvo. Godine 2001. u evangeličkoj crkvi sv. Mateja u Munchenu sklopili su savez uzajamne ljubavi koji će postati temelj njihova puta.

Na jednom susretu prihvaćen je prijedlog da se ponudi doprinos duhovnom jedinstvu Europe velikom manifestacijom na kojoj će sudjelovati pripadnici pokreta i zajednica raznih crkava. Gosp. Pross predano je sudjelovao u pripremi dvaju susreta u Stuttgartu (2004. i 2007.), kao i u pripremi ovogodišnjeg susreta Zajedno za Europu održanog 12. svibnja u Bruxellesu.

Na nedavnom susretu predstavnika raznih pokreta

Gerhard Pross je izjavio kako ga je to iskustvo zajedništva promjenilo iznutra. Istaknuo je i da su kao evangelici osjetili kako raste žar za jedinstvom upravo zahvaljujući zajedničkom radu s kršćanim raznim crkvama.

Obavijestili smo ga da se pripremamo za odlazak na svjetski susret mladih u Budimpeštu, na što je on odmah dodao: "Genfest!" Nije želio propustiti priliku da se na povratku u Njemačku zaustavi u Zagrebu kako bi se susreo s odgovornima za Pokreta fokolara u Hrvatskoj.

U njegovom društvu i mi smo osjetili snagu bratskog zajedništva i novi žar za jedinstvom. ■

**Đina
Perkov**

Gerhard Pross
sa suprugom u
Žaboriću

